

finde Sted. Jeg tror altsaa, at man helst maa holde sig til, hvad der i den Henseende staar i Lovforslaget, og i alt Fald ser jeg ikke, at der vindes Noget ved den Redaktion, som Udvalget har foreslaaet. — Jeg skal derhos med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 9 sige, at det er noget vanskeligt for en Politimester at give en Paategning i Opholdsbogen om, til hvilken Tid en Rejse skal være endt. Jeg mener, at det maa være den Politimesters Opgave, til hvis Jurisdiktion den Vedkommende kommer, at se efter, hvilken Tid der er anvendt paa Rejsen, og examinere ham om, hvor han har været. Der maa Forklaringer gives om, paa hvilken Maade han har anvendt Tiden. Der vil ellers idelig og idelig med Hensyn til den Slags Paategninger blive uødvendig Korrespondance mellem de forskellige Politimestre. — Vædringsforslagene til § 8 forekomme mig ikke at hænge rigtig sammen; thi i det første staar der, at Arbejdsgiveren skal give en Attest om Ublændingens Ophold, og i det andet staar der, at hvis han negter at give Attesten, skal Politimesteren give Bogen den fornødne Paategning. Men, er det en ved Loven paalagt Pligt, at Arbejdsherren skal give Attest, saa skal han give den, og saa skal denne Pligts Opsyldelse kunne fremtvinges. Er det derimod ikke en Pligt, saa ser jeg ikke, at det er værd at forlange disse Attester fra Arbejdsgiveren. Hidtil er det jo gaaet saaledes, i alt Fald i Kjøbstæderne, at naar Vedkommende er kommet for at faae sin Vandrebog paategnet, har han medbragt en Seddel fra Arbejdsgiveren, hvori der staar: N. N. har arbejdet hos mig i den og den Tid, og dette bliver saa af Politiet indført i Bogen. Jeg mener derfor, at det ikke gaar an i den ene Del af Paragrafen at sige, at vedkommende Arbejdsgiver er pligtig til at give Attesten, og i det næste Stykke at sige, at hvis Arbejdsgiveren ikke vil give den, saa skal Politimesteren give den. Der er noget Forkert deri; men iøvrigt tvivler jeg meget om, at det har nogen stor Betydning med disse Attester fra Arbejdsgiverne. Jeg mener, at de godt kunne spares, saaledes at, naar Bogen er afleveret paa Politikammeret, paategner Politimesteren ved Afgangen: „N. N. har opholdt sig her fra den Tid til den Tid“. Det vil jo være den ærede Ordspører bekendt, at man har ikke ringe Vanskelighed ved at faae Arbejdsgiverne til at skrive disse Attester, saa at Gaandværktsvende og andre saadanne Folk, der efter den nuværende Lovgivning skulle have dem, ikke kunne skaffe dem og altsaa heller ikke kunne faae deres Bog viferet, naar de ville rejse. Jeg ser, som sagt, ikke rettere, end at, naar Opholdsbogen afleveres paa Politikammeret og der faar en Paategning om, at Vedkommende har arbejdet der paa Stedet fra den Tid til den Tid, maa Arbejdsgiverens Attest kunne spares. — Med Hensyn til Vædringsforslagene under Nr. 14 forekommer det mig, at man maa vælge imel-

lem enten at tage Lovforslagets Bestemmelser eller Mindretallets Forslag. Den Mellemvei, som Udvalgets Flertal er gaaet, forekommer mig ikke at være ganske heldig. Det, der, jeg havde nær sagt, mindst interesserer Politiet at vide Besked om, naar en Person kommer, er, om han tidligere har været straffet for Betleri eller Løsgænger, idet vor Lovgivning jo ikke kender til bestemte Iterationsstraffe for den Slags Forseelser; har derimod Vedkommende været straffet for Tyveri, Bedrageri eller den Slags Forbrydelser, saa fordrer Lovgivningen, at Gjentagelsestilfælde faae en bestemt Indflydelse paa Indsættelsen af Straffen. De Grunde, hvorfor Udvalget ikke har ment, at man kunde gaa saa vidt at forlange alle Straffedomme indførte i Bogen, maa absolut ogsaa gjøtte sig gjældende overfor Spørgsmaalet om at indføre Straffedomme for Betleri og Løsgænger, og det forekommer mig derfor, at man maa vælge mellem Et af To: Enten skulle alle de Domme, der ere overgaaede Vedkommende, indføres i Bogen, eller slet ingen af dem. Saaledes som nu imidlertid Forholdene have udviklet sig og efter de Betragtninger, der — maaske med Føje — gjøres gjældende lige overfor disse Forhold, som jo kunne ses fra mange Sider, og som Politimestrene naturligtvis se fra een Side, medens Befolkningen ser dem fra en anden Side, skulde jeg være mest tilbøjelig til at stemme for Mindretallets Forslag, saaledes, at der altsaa ikke gives nogen Bestemmelse om, at der skal indføres nogen Straffedom i Bogen. — Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 23, der angaar det Tilfælde, at Bogen bliver borte, kan jeg ikke negte, at det forekommer mig ikke, at der vil være vundet noget Synderligt ved den af Udvalget foreslaaede Redaktion. Jeg synes, at, hvad enten man læser Lovforslagets eller Udvalgets Affattelse, bliver Meningen den samme, og det forekommer mig næsten, at Meningen er nok saa godt udtrykt i Lovforslaget som i Udvalgets Forslag. Jeg vil derfor stemme mod Forslaget Nr. 23. — Det har været mig meget vanskeligt at forsoner mig med den Bestemmelse, der findes i § 13 om Justitsministerens Ret til at udvise Folk af Landet. Det forekommer mig, at det er en Bestemmelse, som er saa anomal overfor den hele Udvikling af vort Lands Lovgivning, at den ikke tager sig godt ud. Det er saadan en preussisk Politistatslovgivning, at Administrationen kan udvise Folk af Landet; men efter hvad det ærede Udvalg har forklaret i denne Sag, og efter hvad jeg ogsaa underhaanden har hørt sige derom, tør jeg dog ikke benegte, at det er nødvendigt, at Justitsministeren har en saadan Myndighed, og jeg skal derfor ikke stemme imod denne Bestemmelse, ligesom jeg dog heller ikke vil stemme for den. Jeg vilde ret ønske, at man kunde undgaa denne Paragraf, idet jeg synes, at den ser meget styg ud i en Lov. I Krigstider behøver man den jo ikke, idet man saa har